

[Formanden.]

- 2) *Forespørgsel til Ministeren for offentlige Arbejder af Prieme om, hvormed Ministeren begrundet de betydelige Forhøjelser i Ratekortpriserne i Nærtrafikken, der indføres fra 1. Maj, m. m.*

Mødet hævet Kl. 18⁴⁵.

27de Møde.

Fredag den 2. Juni Kl. 13³⁰.

Formanden: I Skrivelse af Dags Dato anmoder Statsministeren om, at der maa blive foretaget Valg af en Stedfortræder for Pastor Th. Povlsen i Rigsdagens Grønlandsudvalg, idet Stedfortræderen for denne, Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, er afgaaet ved Døden.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Indenrigsministeren af Svend E. Johansen om, hvorvidt Ministeren kan meddele nærmere Oplysninger om den i 1937—38 foretagne politimæssige Undersøgelse af Københavns Kommunes Administration af Sct. Hans Hospital.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 29).

Forespørgeren (Svend E. Johansen): Gennem mange Aar, vistnok lige fra 1920, har der været stærk Uro om Administrationen af Sct. Hans Hospital ved Roskilde.

I 1929 blev der afæsket Assistent Wilhelm Hansen, der var ansat paa Sct. Hans Hospital, en Forklaring af daværende Borgmester Hedebol. Der skete dog intet i Sagen som Følge af Assistent Hansens Redegørelse.

Da Uroen vedblev, og da Assistent Hansen fik det begrundede Indtryk, at hans Redegørelse havde faaet det Resultat, at han blev forbigaaet med Hensyn til Avancement, henvendte han sig i 1937 til

Borgerrepræsentant, Redaktør H. P. Sørensen, der efter at være blevet sat ind i Sagen forelagde denne for den socialdemokratiske Gruppe i Borgerrepræsentationen.

Denne Gruppe vedtog at paalægge Borgmester Hedebol at foranstalte en tjenstlig Undersøgelse — det vil sige et Tjenstemandsforhør. Borgmesteren fulgte ikke Henstillingen, men anmodede i Stedet for Politimesteren i Roskilde om at foretage en politimæssig Undersøgelse. Resultatet af denne Undersøgelse blev, at Rigsadvokaten henlagde Sagen med den Motivering, at der intet strafbart forelaa.

Jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at citere nu og senere. I et Interview i „Social-Demokraten“ for den 26. Februar 1938 siger Rigsadvokaten herom,

„at der ved den meget indgaaende Undersøgelse, som blev iværksat efter Københavns Magistrats Ønske, ikke har kunnet tilvejebringes det ringeste Grundlag for kriminel Tiltale. Straffeloven er ikke paa nogen Maade blevet overtraadt, og derfor er der for Anklagemyndigheden intet mere at gøre i denne Sag.“

Undersøgelsen fandt sin foreløbige Afslutning derved, at Assistent Hansen fik en Reprimande. Tilbage staar, at ingen har kunnet faa Oplysninger om den politimæssige Undersøgelse. Overretssagfører Dalberg, der var Assistent Hansens juridiske Konsulent, forsøgte 3 Gange at faa Sagens Akter frem — og fik 3 Afslag: Statsadvokaten afslog, Rigsadvokaten afslog, og Østre Landsret afslog.

Jeg har Gang paa Gang anmodet om at faa Adgang til at se Sagens Akter — uden Resultat, og uden at man har begrundet hvorfor. Hvorfor jeg ikke maa se dem — ja, det staar hen i det uvisse. Det er en af Livets smaa Gaader. Men det har ikke virket overbevisende paa Offentligheden, at en saa alvorlig Sag mod en offentlig Institution kan henlægges uden fyldestgørende Begrundelse. Rigsadvokatens er ikke fyldestgørende, og det har vakt berettiget Undren, at hverken Offentligheden, Klageren eller hans Sagfører har maattet stifte Bekendtskab med Sagens Akter. Derfor fortsættes Uroen. Dagspressen har udtalt sin Forundring over Sagens Forløb, navnlig „Ekstrabladet“ har i en Række Artikler grundigt beskæftiget sig med denne mærkelige Sag.

Jeg antager, at der i Politiets indsamlede Materiale maa være gode og vægtige Grunde for at lade Jerntæppet gaa ned for